

Trạm 1

“Sở Chiêu Chiêu, thầy Mục gọi cậu lên văn phòng gặp thầy kia!”

Giữa đám đông ồn ào của nhà ăn Nam Đại, Hà Mậu Nhiên vừa tìm thấy Sở Chiêu Chiêu liền tóm lấy tay áo cô, thờ hồng học: “Điện thoại cậu sao lại tắt máy thế?”

“Tớ chưa nộp tiền điện thoại.” Sở Chiêu Chiêu đặt phần đồ ăn vừa gọi sang một bên, hỏi: “Thầy Mục tìm tớ có chuyện gì à?”

“Tớ cũng không biết, thầy chỉ bảo cậu lên văn phòng gặp thầy, ngay lập tức.” Ánh mắt Hà Mậu Nhiên hiện lên chút thương cảm, nhỏ giọng nói: “Cậu làm gì chọc giận thầy Mục rồi phải không? Giọng điệu của thầy nghe không được tốt lắm.”

Chọc giận thầy Mục???

Sở Chiêu Chiêu nghĩ mãi cũng không biết bản thân đã chọc giận thầy lúc nào. Cô lên lớp chưa bao giờ đi trễ về sớm, bài tập luôn luôn là bài làm tốt nhất trong khoa, thi cử lại luôn luôn đứng hạng đầu. Nói trắng ra cô chính là tâm can bảo bối của các giảng viên.

Nhưng Sở Chiêu Chiêu trước giờ rất sợ thầy Mục. Cũng không phải thầy là hung thần ác sát gì mà bởi vì bản thân Sở Chiêu Chiêu từ nhỏ đã rất sợ giáo viên, thấy thầy cô như chuột thấy mèo. Đây giống như là một loại tính cách bẩm sinh rồi, xung quanh cô không ít người như vậy.

Cuối tháng 10, khí lạnh ồ ề đổ ngập tràn, phần thức ăn nóng hổi này mà không ăn ngay thì sẽ nguội mất, Sở Chiêu Chiêu có chút tiếc: “Ăn xong rồi tớ đi.”

“Tùy cậu đấy.” Hà Mậu Nhiên quay đầu bỏ đi, được mấy bước thì ngoái lại nhìn liền thấy Sở Chiêu Chiêu thật sự ngồi xuống ăn cơm. Cậu tức đến bốc hỏa, chỉ hận không thể kéo tai, lôi ngay cô đến văn phòng thầy Mục.

“Này, cậu còn ngồi ăn thật hả! Tớ đã nói giọng điệu của thầy không tốt mà cậu còn để thầy đợi, cậu đang muốn thêm dầu vào lửa à?”

Nhà ăn của Nam Đại có trợ cấp, như Sở Chiêu Chiêu gọi một món ăn một món canh cũng chỉ hết ba bốn tệ*. Nhưng với cô, mỗi phân tiền đều phải tính toán kỹ càng, nếu cô bỏ phí bữa này thì hôm nay chỉ có thể ăn mằn thầu thay cơm.

*Ba tệ (三块) = 3 NDT $\approx$ 10.218 VND

Bốn tệ (四块) = 4 NDT $\approx$ 13.624 VND

Hà Mậu Nhiên thân làm lớp trưởng đương nhiên hiểu rõ tình hình của các thành viên trong lớp, cậu không đành lòng nhìn Sở Chiêu Chiêu như vậy: “Thế này đi, bên ngoài trường mới mở một tiệm lẩu, nghe nói ngon lắm. Tớ tìm mãi vẫn không có người đi ăn cùng. Hay là bây giờ cậu đi gặp thầy Mục trước, xong rồi thì bọn mình đi ăn lẩu?”

Học cùng nhau ba bốn năm, Sở Chiêu Chiêu biết Hà Mậu Nhiên đang mời khéo cô đi ăn mà không làm tổn thương lòng tự tôn của cô, nhưng kiểu ăn không như vậy cô không dám nhận. Một là sợ nợ ân tình, hai là sợ cô sẽ nghiện mất.

Nhận kiểu giúp đỡ này cũng giống như không nguyện làm mà nguyện hưởng. Với tình cảnh của Sở Chiêu Chiêu bây giờ, nó khác gì thứ m.a túy dễ dàng khiến người ta mê nghiện.

“Tớ dạo này nóng trong, không thể ăn lẩu, lần sau rảnh rồi sẽ đi cùng cậu.” Sở Chiêu Chiêu dọn dẹp bát đĩa gọn gàng đổ cơm thừa vào thùng, rồi xoa xoa tay: “Được rồi tớ đi gặp thầy Mục đây, cậu cũng mau đi ăn cơm đi.”

Nhà ăn cách văn phòng của Mục Tế Văn khá xa, Sở Chiêu Chiêu gần như là phải chạy bước nhỏ, mồ hôi đổ ra. Những sợi tóc mai dính lên trán, chớp mũi cũng phủ một lớp dầu mỏng. Sở Chiêu Chiêu dùng ống tay áo lau qua, mồ hôi thì không còn nữa nhưng đầu tóc lại rối bù lên, chiếc kính gọng đen cũng theo đó mà lệch đi.

Nhưng ngay khắc này Sở Chiêu Chiêu không rảnh rồi chải chuốt bản thân nữa, vì cô đã nhìn thấy một người quen thuộc đứng trước cửa văn phòng Mục Tế Văn. Bạn cùng lớp của cô Chu Minh.

Bây giờ thì Sở Chiêu Chiêu đã biết vì sao thầy Mục lại gọi cô lên văn phòng, cũng biết lần này cô xong đời rồi.

Bốn mắt nhìn nhau, Sở Chiêu Chiêu dùng khẩu hình hỏi: “Bị phát hiện rồi?”

Chu Minh gật gật đầu, Sở Chiêu Chiêu còn đang muốn hỏi thêm vài câu thì một giọng nam cắt ngang.

“Vào đây.”

Nghiêm túc, lạnh lùng, giống hệt như giọng anh lúc lên lớp. Sở Chiêu Chiêu cuối cùng cũng hiểu tại sao Hà Mậu Nhiên lại gấp đến vậy. Giọng điệu của Mục Tế Văn không phải là “không tốt” mà là cực kỳ không tốt.

Mặt Chu Minh trắng bệch, cậu đứng bất động ở đó, sờ tay nắm cửa hai lần, sợ sệt một hồi cũng không dám bước vào. Sau cùng lại phải để nữ sinh là Sở Chiêu Chiêu ưỡn ngực ngang cao đầu đi vào. Nhưng ngay khi đứng trước mặt Mục Tế Văn, khí thế ban nãy của Sở Chiêu Chiêu sụp đổ tan tành, cô chỉ hận không thể chui lại vào vỏ bọc của mình.

Mục Tế Văn, phó giáo sư trẻ tuổi nhất của Học viện Khoa học Máy tính, Đại học Nam Kinh. Gương mặt của anh đúng chuẩn nam chính soái ca phim ngôn tình mà các cô gái thời nay mê mẩn. Mái tóc dài mỗi ngày đều được chải chuốt tỉ mỉ, đến cả mắt kính cũng chưa bao giờ lệch dù là một li.

Chỉ là bình thường anh quá nghiêm túc, lúc giảng dạy thậm chí còn nghiêm túc hơn. Vậy nên Sở Chiêu Chiêu chắc chắn rằng mấy cô nàng đến lớp của anh dự thính chưa bao giờ nghe được rốt cuộc là anh đang giảng cái gì.

Nếu không phải vì ngắm nhìn gương mặt này thì ai lại tình nguyện rảnh rỗi đến nghe thầy giảng gì mà Hash*, gì mà hàm số, gì mà Mạng Nơ-ron*, lại còn cả Thuật toán, toàn là những thứ không phải là tiếng người.

*Hash (哈希) hay còn gọi là hàm băm là một trong những phần quan trọng nhất của công nghệ giữ an toàn cho mạng lưới Bitcoin. Nó được lý giải là một hàm chuyển đổi đầu vào của các chữ cái và con số thành đầu ra được mã hóa với độ dài cố định.

*Mạng thần kinh (nơ-ron) (神经网络) là một chuỗi những thuật toán được đưa ra để tìm kiếm các mối quan hệ cơ bản trong tập hợp các dữ liệu. Thông qua việc bắt chước cách thức hoạt động từ não bộ con người. Nó có thể tạo ra các hệ thống thích ứng mà máy tính sử dụng để học hỏi từ những sai lầm và tiếp tục cải thiện. Do đó, mạng nơ-ron nhân tạo có thể cố gắng giải quyết các vấn đề phức tạp, chẳng hạn như tóm tắt tài liệu hoặc nhận dạng khuôn mặt chính xác hơn.

Laptop của Mục Tế Văn đang mở, Sở Chiêu Chiêu cũng không biết anh đang nhìn cái gì, chỉ thấy anh thỉnh thoảng lại nhấp chuột một cái.

Sở Chiêu Chiêu rất muốn biết bây giờ anh tức giận đến độ nào nên mạnh dạn nhìn thẳng vào mắt anh.

Lúc trước không để ý hôm nay cô mới phát hiện, hóa ra Mục Tế Văn có một đôi mắt đào hoa. Đuôi mắt hơi hướng lên, mắt hai mí cong cong hình rẽ quạt, lại càng nội liễm hơn với đồng tử màu nâu. Là một đôi mắt đẹp rất hợp với thẩm mỹ người phương Đông. Nhưng anh có sống mũi thẳng, khóe môi luôn mím lại, vô tình làm giảm đi vẻ nhu hòa của cả khuôn mặt.

“Nhìn đủ chưa?” Mục Tế Văn đột nhiên ngắt đầu.

Sở Chiêu Chiêu bị dọa cho giật mình, cô thật muốn gõ đầu mình mấy cái.

Lúc này lại đi ngắm thầy, đúng là tự tìm đến cái chết mà.

“Thầy... thầy Mục, thầy tìm em có việc gì ạ?”

Mục Tế Văn nhìn lướt qua, mắt thấy Sở Chiêu Chiêu định lùi về sau anh ngay lập tức quay laptop lại, để màn hình hướng về phía Sở Chiêu Chiêu.

Trên màn hình là giao diện lập trình của Chu Minh.

Quả nhiên! Bị thầy phát hiện rồi!

Mặt Sở Chiêu Chiêu đỏ bừng, tim đập nhanh, không dám nhìn vào mắt Mục Tế Văn nữa.

Từ nhỏ đến lớn, Sở Chiêu Chiêu luôn là học sinh xuất sắc, là hình mẫu con nhà người ta trong mắt các bạn học, là một đứa trẻ ngoan trong mắt các thầy cô. Những từ như “sao chép” hay “gian lận” chưa bao giờ đứng cạnh tên của cô cả.

Mà lần này, cô đã làm bài tập thuê cho Chu Minh. Hơn nữa, bài tập ấy không phải bài tập thông thường.

Lớp “Lập trình trực quan”* do Mục Tế Văn giảng dạy là môn chuyên ngành cuối cùng của năm tư. Vì có nhiều sinh viên phải ra ngoài tìm việc làm hoặc phải chuẩn bị thi lên nghiên cứu sinh nên bộ môn này trước giờ không có kì thi kết thúc học phần. Thay vào đó sinh viên chỉ cần nộp một bản thiết kế chuyên ngành thi giữa kì, lấy đó làm thành tích tổng kết môn.

*Lập trình trực quan (可视化程序设计) được hiểu một cách đơn giản là sự kết hợp giữa đồ họa và máy tính. Ở đó máy tính và ngôn ngữ lập

trình tương tác với nhau. Đây là chương trình ứng dụng được thực hiện dựa trên tình huống xảy ra. Nghĩa là lập trình viên sẽ sử dụng những cú pháp hay câu lệnh tương tự.

Bản thiết kế chuyên ngành này yêu cầu chạy một chương trình theo thứ tự hoàn chỉnh, khiến cho sinh viên phải bỏ ra rất nhiều công sức. Đối với sinh viên chính quy chuyên ngành Khoa học Máy tính mà nói, nếu như bình thường không chú tâm học hành sẽ rất khó tự mình chạy được chương trình này. Mà vừa hay Chu Minh chính là một người như thế. Bảo cậu ta viết vài dòng mã cho chạy chút kết quả gì đó thì tạm được. Còn bảo cậu ta lập trình cả một chương trình thế này thì thật là nằm mơ cũng khó thấy.

Vì thế cậu ta mới tìm đến Sở Chiêu Chiêu – Ủy viên học tập của lớp, cũng là người có thành tích chuyên ngành luôn luôn đứng hạng đầu.

Ba nghìn tệ* đổi lấy một chương trình không tính là khó, đối với Sở Chiêu Chiêu mà nói đây đã là một cái giá quá hời. Mà Sở Chiêu Chiêu đúng lúc đang rất cần tiền, do dự cả nửa ngày cuối cùng cô cũng đồng ý cuộc đổi chác này.

*Ba nghìn tệ (三千块) = 3.000 NDT $\approx$ 10.218.151 VNĐ

Có vẻ trước khi cô đến đây, Chu Minh đã thành thật khai báo về số tiền ba nghìn tệ kia rồi.

Nhưng sự việc này ngoài hai người ra không có người thứ ba biết được, Chu Minh cũng sẽ không ngốc đến mức mang chuyện này đi rêu rao với người khác.

Làm sao thầy Mục có thể phát hiện ra cô làm bài thuê cho cậu ta?

Sở Chiêu Chiêu nhìn lướt qua Chu Minh một cái, cậu ta ngoài cúi gằm xuống đất và bày ra vẻ mặt kinh sợ thì chẳng có bất kì động thái nào khác.

Từ năm nhất, Mục Tế Vân đã là giảng viên phụ trách các môn học chuyên ngành của Khoa Khoa học Máy tính. Ngày đầu tiên lên lớp, anh đã nói qua hai nguyên tắc lớn nhất của mình: “Không được nghỉ học không phép, đi trễ về sớm” và “Không được gian lận thi cử.”

Hai điều này là những yêu cầu tối thiểu của một giáo viên đối với mỗi học sinh. Nhưng trong môi trường đại học, nó lại được áp dụng càng khắc nghiệt. Mà Mục Tế Vân lại vô cùng nghiêm túc thực hiện hai điều này. Bất cứ ai trong lớp vi phạm, chỉ có nước học lại từ đầu, không có cơ hội xin xỏ thì lại.

“Sở Chiêu Chiêu, em vẫn luôn là sinh viên mà tôi thích nhất.”

Sở Chiêu Chiêu kinh ngạc, khẽ ngước mắt, ngay lúc bắt gặp ánh mắt của anh lập tức cảm thấy xấu hổ mà cúi thấp đầu.

Mục Tế Vân trước giờ chưa từng biểu lộ sự ưu ái của mình cho bất kì sinh viên nào, Sở Chiêu Chiêu còn cho rằng anh cũng không quá để tâm đến những sinh viên chưa tốt nghiệp như mình, không ngờ lúc biết được bản thân “là sinh viên được thích nhất” lại là lúc nhìn thấy được sự thất vọng vô cùng rõ ràng trong mắt anh.

Lúc này thà rằng Sở Chiêu Chiêu nghe anh nói chưa từng để ý quan tâm đến cô còn hơn.

“Chu Minh.” Mục Tế Vân nghiêng đầu nhìn một tội phạm khác: “Học Máy tính ba năm, đến cả cái trò đơn giản như vậy mà cũng viết không xong?”

“Em...em...thầy ơi, em xin lỗi, em biết sai rồi.” Chu Minh chấp hai tay sau lưng, đầu gục xuống trông như một học sinh tiểu học.

“Một câu em biết sai rồi là xong việc?” Mục Tế Vân cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

“Thầy ơi, em...”

Lời nói ra được một nửa thì im bặt, cậu ta biết giờ có nói gì cũng vô dụng. Vẫn còn may lần này chưa phải thi chính thức, cùng lắm là bị trì hoãn tốt nghiệp rồi phải học lại môn này, nhưng chắc anh sẽ không ghi sự việc này vào hồ sơ của cậu ta đâu.

Vẫn tốt, kết quả này, cậu ta vẫn tiếp nhận được.

Nhưng Sở Chiêu Chiêu thì thâm rồi.

Mục Tế Vân liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, lạnh giọng nói: “Em tự đi nói chuyện này với thầy Trương đi.”

Câu nói này như đôi vuốt sắc nhọn siết chặt lấy cổ Sở Chiêu Chiêu.

Không phải vì cô sợ thầy cố vấn học tập, mà vì bây giờ đang là giai đoạn đánh giá cuối cùng để xét duyệt học bổng Quốc gia. Mặc dù lần đánh giá này không dựa trên thành tích học tập cuối kì, nhưng nếu cố vấn học tập mà biết được cô nhận tiền giúp bạn học làm bài tập thiết kế

chuyên ngành thi học bổng này chỉ có thể để gió cuốn đi.

Mất tám nghìn tệ này như muốn lấy luôn mạng của Sở Chiêu Chiêu.

*Tám nghìn tệ (八千块) = 8.000 NDT $\approx$ 27.248.402 VNĐ

Nỗi sợ hãi to lớn bất ngờ ập đến như một cơn sóng đánh lên đầu quả tím, vành mắt cô đỏ lên, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy: “Thầy Mục, em sai rồi...em thật sự sai rồi...em không dám làm vậy nữa đâu...xin thầy...xin thầy đừng nói với thầy Trương... Em...tư cách nhận học bổng của em sẽ bị tước đi mất.”

Mục Tế Vân nghe đến đây, hai đầu lông mày liền nhíu chặt lại: “Em cho rằng bây giờ em còn có đủ tư cách giành học bổng?”

Hai tay của Sở Chiêu Chiêu run lên, nước mắt không ngừng tuôn ra dưới cặp kính dày cộp.

“Thầy Mục, em thật sự sai rồi...xin thầy...”

“Có khóc ở chỗ tôi cũng vô dụng.” Mục Tế Vân không bị đáng vẻ đáng thương của cô ảnh hưởng, hơi nâng cằm nói: “Tôi sẽ không nhúng tay vào việc em giành học bổng nhưng tôi sẽ nói chuyện này với cố vấn học tập của em. Em rốt cuộc có thể lấy học bổng hay không, cứ dựa theo quy định sẽ biết.”

Sở Chiêu Chiêu cảm giác như mình đang đứng trong hầm băng, khí lạnh từ dưới chân chạy thẳng lên đến đỉnh đầu.

Học bổng mỗi năm đều tranh giành kịch liệt như vậy, cô đã giành được một lần rồi. Qua chuyện này mà cô vẫn còn giành được một lần nữa thì thầy Trương lấy cái gì để bịt miệng đám sinh viên đây?

Thầy Trương chắc sẽ vì thể diện của mình mà hủy bỏ tư cách nhận học bổng của cô.

Mục Tế Vân không cho cô có cơ hội giải thích, anh đóng laptop, chuẩn bị rời đi.

Việc cũng đã đến nước này, Sở Chiêu Chiêu cũng không có cách nào thay đổi, chỉ có thể chậm chạp đi ra khỏi văn phòng.

Mỗi bước đi, hai chân cô đều nặng như đeo chì.

Nhưng Sở Chiêu Chiêu vẫn không biết rằng, thật ra chẳng có ai mật báo cả.

Môn chuyên ngành đầu tiên của cô là “Ngôn ngữ C”, cũng do chính Mục Tế Vân đứng lớp. Mấy năm này, Mục Tế Vân đều nghiêm túc sửa từng bài tập của cô, sửa vô số bug cho cô. Phong cách viết mã của cô, Mục Tế Vân là người quen thuộc nhất.

Anh chỉ cần lướt mắt qua thôi là đã nhìn ra được phong cách viết mã của sinh viên mà chính mình cầm tay chỉ dạy.